

„BARA FOR MORO.”

Ik heb een vogelvriend miskend en gevoel behoefte daarvoor te boeten, door het geven van onderstaande bekentenis aan andere vogelvrienden. De plaats van mijn misdrijf was ergens in een Noorsch dal. Het was een indrukwekkend dal met hooge, donkere bergwanden, die door sneeuw gekroond en met vele witte naar beneden hangende waterlinten gesierd waren. Het dal was mijlenlang maar had geen naam, of juist meerdere namen, want elk der bewoners van de weinige kleine hoeven in dit dal noemt het naar zijne hoeve. De namen der kleine hoeven staan zorgvuldig op de kaart van het groote, menschenarme Noorwegen vermeld, maar de namen van al die bergen, dalen, meertjes en stroomen worden aan de locale discretie overgelaten, wat voor een vreemde wel eens verwarring kan geven. In dit dal komt echter zelden een vreemde.

Na eene lange wandeling over zeer onbeschaafd bergterrein, eindigde ik eenen zomerdag op het harde bankje van een veerloos karretje op den hobbelweg in dit dal. Over afwezigheid van veeren aan mijn voertuig mocht ik niet klagen, voor toeristen is deze landstreek nog niet uitgerust. Zoo ook niet over den motregen die tegelijk met den avond viel; regenbafaamd Söndmöre had zich tot nu toe al bijzonder genadig gedragen. Beide omstandigheden strekten echter toch niet tot verhooging van mijn optimisme en waren misschien wel schuld van mijne zoo verkeerde opvatting van eene goede bedoeling.

Dicht bij een der zeldzame menschenwoningen, die ik op mijn tocht passeerde, verbreedde het wilde dalriviervtje zich tot een kalm stroomend meertje en hierin stonden wel een dertigtal torentjes, netjes opgebouwd van losse steenen. Op elk dier torentjes stond parmantig één witte meeuw en nog vele meeuwen vlogen daar over dat meertje rond maar hoorden blijkbaar niet op de torentjes thuis, want als ze maar in de nabijheid daarvan kwamen maakten de torenmeeuwen hoogst onvriendelijke gebaren en scholden den bezoeker de huid vol.

Ik begreep hier met een broedkolonie te doen te hebben doch het motief van den bouwer der torens was mij niet duidelijk. Dat kwam omdat ik alleen dacht aan „nut” en „voordeel”, wat mij uit een meeuwenfokkerij al moeilijk te behalen leek.

Voor de hoeve werd ons den weg versperd door eenen reus, die van verre mijn voerman reeds toebulderde, dat hij hem op zijn retour een vaatje haring mede zou geven, hetgeen mij op het zotte denkbeeld bracht, dat hij zijne meeuwen africhtte op de haringvangst, zoo ongeveer als de Chineezzen vischvangen met hunne aalscholvers.

De reus zag er lang niet vriendelijk uit, had meer wat je noemt een wildemanshoofd en barbaarsche, groote ringen in zijne ooren. Hoewel wij thans vlak bij hem waren, bulderde hij nog steeds tegen mijn jeugdigen voerman, alsof hij tegen een orkaan in moest schreeuwen. Van een oogenblik van „windstilte”

maakte ik gebruik om den wildeman te vragen, wat voor profijt hij van die meeuwen trok. Toen plooide zijn „mondje“ zich tot een spleet, groot genoeg voor drukwerken, zijn oogen knepen half dicht en zijn wilde kop viel eenigszins op zij, terwijl hij bromde op vriendelijken maar wat verlegen en verontschuldigenden toon: „bara for moro“ — „enkel voor plezier“!

De goede man schaamde zich blijkbaar een beetje voor zijn liefhebberij, die hem wel veel tijd en moeite gekost zal hebben.

Ik schaamde mij echter nog meer over mijne miskenning en vertelde den goedhartigen reus, dat ik zijn hobby zoo aardig en bijzonder vond, dat ik gaarne een kiek van zijne kolonie maken wilde. Ik vertelde hem van de vogelvrienden

De Meeuwenëilandjes.

in mijn vaderland, over Naardermeer, Texel en de rekken om de vuurtorens, en hoe ze met sympathie over zijn liefhebberij en vriendschap voor de meeuwen zouden hooren.

Voor de fotografische opname was het tusschen die hoge bergwanden onder donkere regenlucht nu juist geen ideaal licht om deze bewegelijke kolonie te vereeuwigen. Het ergste was echter, dat mijn zoeken naar een goed overzichtspunt argwaan bij de vogels wekte. Er werd alarm gemaakt en in een oogenblik was het huishouden in rep en roer. De torenmeeuwen gingen de lucht in en geel-pluche dotten plompten van de torens in het stroomende water en zochten, onbeholpen zwemmend, hun heil ergens onder de steenen van den oever. Dadelijk

formeerde zich een reeks strijd lustige krijgers die mij hardnekkig, doch geheel ongevaarlijk, chargeerden. Sommige kwamen brutaal dicht bij mijn hoofd en ik sloeg onwillekeurig wel eens een hand tot afweer uit. Na een twintigtal minuten luwde de beroering en kwamen er, waar ik op wachtte, weder witte vogelfiguurtjes op de torens, doch alleen op de verst van mij af zijnde. Daar het steeds motregende en hoe langer hoe duisterder werd, drukte ik nu maar af.

Eigenaardig vond ik het, dat, terwijl de aanvallende meeuwen geheel geruischloos te werk gingen, zich op een rots aan de overzijde van het meertje een meeuwenverzameling had neêrgezet, die om het hardst zat te schreeuwen. Dit was zeker de krijgsmuziek voor de meer werkdadige verdedigers.

Na den meeuwenvriend succès met zijne kolonie te hebben gewenscht, trok ik weer verder op het harde, stootende bankje onder den motregen en als ik nu weer eens voor een dergelijk feit sta, beloof ik, mij deze ondervinding te herinneren, en vriendschap voor de dieren vóór mogelijk profijt te onderstellen.

P. H. COOL.

DE STEKELBAARS.

WIE, die er van houdt door bosch en veld te dwalen — en dat doet gij, lezers van dit tijdschrift, toch allen — verdroomt in den zomertijd niet nu en dan een middag aan een slootkant, waar het zoo heerlijk rusten is in het lange, geurende gràs? Gij hebt er niet het zenuwachtige geroezemoes der stad rondom u: gij luistert naar de stilte; gij geniet van het wijsche landschap, omzoomd door bosschen, waartusschen een dorpje zoo aardig verscholen ligt. Alles lacht u op zoo'n zonnigen dag tegen, en ge bejammert het, geen dichter of schilder te zijn, om den hemel, die lichtblauw is als de kleur van een pas-ontloken vergeet-mij-niet, den kerktoeren met zijn zombegoten leien, de koeien, die daar zoo droomerig staan in de schaduw der wilgen, te kunnen bezingen in zoetvloeiende verzen; dit heerlijke schouwspel met enkele penseelstreken te kunnen vastleggen op het doek. Bewonderend rust uw oog op de Irissen, die gindschen slootkant siëren; uit het midden der spitse bladeren schiet de stengel omhoog, beladen met gele bloemen. De Waterviolieren, waarvan er hier en daar een enkele midden in de sloot staat, zoudt ge willen plukken, om thuis een poosje te kunnen genieten van de zachtroode bloemen. Dan boeien de lichtspelingen op het water uw blik, maar lang duurt dit niet, want eensklaps rimpelt een cirkelomtrek over het water, steeds in omvang toenemend, en gevolgd door talloze kleinere. Waar kan dat vandaan komen, denkt ge, en nu ge goed toekijkt, bespeurt ge, dat het middelpunt van deze cirkels iets levends is. Ja, nu ziet ge het, 't is een groote tor, die groenachtig glanst en een gelen rand langs de dekschilden heeft. Eigenaardig, 't dier schijnt met den kop naar beneden te hangen, wat zou 't daar uitvoeren? Doch nu ge u een weinig naar voren buigt, om de tor beter te kunnen bekijken, schiet deze plotseling naar beneden, zoodat gij haar weldra niet meer kunt volgen. Uw oog is nu aan de halve duisternis, die in 't water heerscht, gewend en tot uw verwondering ziet ge, waar ge niet 't minste levend wezen verwachtte, allerlei dieren in de geheimzinnige diepte. Hier roeit een groote zwarte tor, wier buik glanst als zilver, kalm door het water, daar kringelt een bloedzuiger